

PREGA I CINE

Como Dios

Como Dios és una pel·lícula dirigida per Tom Shadyac i protagonitzada per Jim Carrey (*La Màscara*). És una comèdia de temàtica religiosa.

Gaudeix de la pel·lícula i després pots seguir llegint.

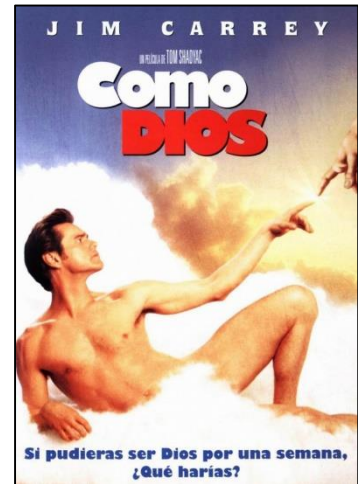
⇒ Per què s'ha escollit aquesta pel·lícula?

El tema central de la pel·lícula és per què Déu permet el mal, camuflat dins d'unes quantes capes d'humor i acompanyat d'algunes reflexions sobre com és Déu i com és la relació dels creients amb Ell.

Què ressona de cristià a *Como Dios*?

⇒ Argument

Bruce Nolan és un periodista de la cadena de notícies local de Buffalo. No està satisfet amb la seva feina i vol arribar a ser presentador de notícies. Però quan un seguit d'incidents desafortunats s'encadenen sense remei, en Bruce decideix que té massa mala sort i declara que Déu és el culpable de tots els seus mals. Déu, cansat de les crítiques, li ofereix la seva feina. En Bruce tindrà tots els poders divins per actuar a la ciutat de Buffalo, amb dues condicions: no dir a ningú que és Déu i no actuar en contra de la llibertat de les persones.

PREGA i... Como Dios

[Bruce està frustrat perquè tot li surt malament: no li agrada la feina que té, el seu equip perd, el gos no l'obeeix, no suporta el trànsit, el seu rival a la feina li pren el lloc cobejat i després d'una rabieta el fan fora. Tothom li diu que és igual, que fa riure a la gent i això és bo, però Bruce no els escolta i culpa de tot a Déu]:

- [...] *L'únic que no ha fet la seva feina ets Tu!*

- **«Quan acabaràs d'espiar-me? Quan deixaràs que, almenys, pugui empassar-me la saliva? Què et pot fer el meu pecat, espieta dels homes? Per què sóc el sac dels cops?» (Jb 7,19-20)**

Per què Déu permet les injustícies i desgràcies? O, dit d'una altra manera, si Déu existeix per què hi ha injustícies i desgràcies? És una pregunta que tothom ha sentit dir algun cop, i fins i tot és probable que s'hagi fet.

La major part de la Bíblia afirma que si ets bo Déu et beneirà i et passaran coses bones. Moltes vegades, a la realitat, no sembla que sigui així. En Bruce no veu cap sortida, tot li surt al revés i al final no aguanta més i s'enfada amb Déu.

Curiosament, a la mateixa Bíblia també es tracta aquest tema: al llibre de Job. Déu permet al diable fer la vida impossible a Job, el seu servent més fidel i bo. Job ho aguanta tot fins que ja no pot més i també s'encara amb Déu, anomenant-lo "espieta dels homes". No entén què ha fet malament per merèixer tantes desgràcies.

Ni el llibre de Job ni la vida ens donen una resposta fàcil a la pregunta. Però potser la pregunta autèntica seria: utilitzo a Déu com un comerciant, esperant-ne un benefici a canvi de pregàries i bones obres?

Com és la meua fe? Com afronto el mal? Quan hi ha mal, confio en Déu per transformar-lo?

[Quan Bruce es troba amb Déu dins l'edifici abandonat:]

- *Tu deus ser Bruce. T'estava esperant.*

- *Quina gràcia! Ets el cap, l'electricista i el conserge? (Bruce fa una broma i Déu riu)*

- *Sempre has estat molt graciós. Igual que el teu pare. Tampoc li importava treballar de valent quan feia falta. Molts subestimen el treball manual de tota la vida. Aporta llibertat. Hi ha persones molt felices que tornen del treball cada dia fent una pudor insuportable.*

[Llavors Déu li ensenya l'arxivador on hi ha els apunts de tota la vida de Bruce i Bruce li pregunta si pot mirar-ho].

- **«Aleshores Jesús digué als seus deixebles:
—Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi. Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la trobarà. Què en trauria l'home de guanyar tot el món si perdia la vida? Què no donaria l'home a canvi de la seva vida?» (Mt 16, 24-26)**

Per tal de "curar-se" dels seus mals, en Bruce necessita trobar-se amb Déu, amb ell mateix i reconèixer el valor de la seva pròpia vida.

Com ens podem trobar amb Déu? Qui és Déu? On és Déu? És el cap, l'electricista, el conserge, és el Papa i és l'indigent, és el teu amic, la teva mare, el teu pare, el veí i també el malalt del segon segona. Déu és a tot arreu però especialment en les persones, i potser per trobar-lo necessitem estar a prop de les persones, fixar-nos en qui tenim al voltant.

Com podem conèixer-nos a nosaltres mateixos? Ens aturem a pensar-ho? Qui som? Com som? Com reaccionem davant les situacions, davant dels altres? Per què? Què ens impulsa? L'amor? La comoditat? Els desitjos? L'enveja o l'odi? La lògica del poder i l'èxit? Quan ens coneguem, podrem valorar si ens agrada el que fem o ho podem fer millor, i potser descobrirem l'origen de conflictes i problemes que no sabem solucionar. Jesús diu que ens neguem a nosaltres mateixos i prenguem la nostra creu per poder seguir-lo. Negar-nos a nosaltres mateixos potser no significa renunciar al què som, potser significa netejar-nos de tot allò que no som nosaltres, i caminar amb el que tenim.

Com reconeixem el valor de la nostra vida? Bruce no s'adona que el que fa és important. Ell pensa que és més important presentar notícies, ser més ric i tenir més estatus social. Déu li recorda que el més important, la felicitat del cor, prové de la llibertat d'una feina ben feta, amb el cor. Jesús recorda que no es treu res de guanyar el món si perds la vida, el que ets, el que et fa valuós a ulls de Déu.

[Quan Déu li dóna l'encàrrec a Bruce]

- Tindràs tots els meus poders. Fes-los servir com vulguis. Només hi ha 2 normes: No pots dir a ningú que ets Déu [...] i no pots alterar la llibertat personal de cadascú.

[Més tard Bruce torna, després d'haver malgastat els seus poders de forma egoista i també després d'haver satisfet les peticions dels altres sense amor. Déu el convida a netejar el terra i després li diu]:

- Ja està. Per més brut que estigui sempre ho pots netejar fins que queda lluent. [...] Des de quan la gent sap el què vol? Dividir la sopa en dues meitats no és un miracle, és un truc de màgia. Una mare amb dos treballs que encara té temps de portar el seu fill a futbol, això és un miracle. Un adolescent que diu "no" a les drogues i sí a l'educació, això és un miracle. La gent sempre em demana moltes coses però no s'adonen que ells tenen el poder. Si vols un miracle, sigues aquest miracle.

- «Llavors el diable se l'enduu a la ciutat santa, el posa al punt més alt del temple i li diu: —Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix. Diu l'Escriptura: Donarà ordre als seus àngels, i et duran a les palmes de les mans perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres.

Jesús li contestà:

—També diu l'Escriptura: No temptis el Senyor, el teu Déu». (Mt 4, 5-7)

- «Llavors va cridar els Dotze i començà a enviar-los de dos en dos. Els donà poder sobre els esperits malignes» (Mc 6, 7)

- «—I jo et dic que tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meva Església, i les portes del reialme de la mort no la podran dominar. Et donaré les claus del Regne del cel; tot allò que lliguis a la terra quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra quedarà deslligat al cel.

Després va manar als seus deixebles que no diguessin a ningú que ell era el Messies». (Mt 16, 18-20)

Què és el poder? Moltes vegades l'associem amb els líders polítics o les multinacionals, o els que són molt rics i poden fer i desfer com volen. Però tots usem el poder i tots ens sentim temptats per aconseguir-lo.

El poder en sí mateix no és dolent ni bo. El poder és la capacitat d'influir en els altres i en el món, i pot servir per fer grans coses però també coses horribles. Com més poder aconseguim més llibertat ens sembla que tenim, i més a gust ens trobem, però a vegades aquesta llibertat és enganyosa.

Bruce utilitza el poder de Déu per jugar, per venjar-se i per manipular (la seva dona, els seus companys de feina) per aconseguir desitjos personals i egoistes. I quan es veu obligat a atendre les peticions dels que resen a Déu, decideix fer miracles a tort i a dret per tenir-los contents. Déu més endavant li preguntarà: a qui has ajudat? I també: com sap la gent què vol realment?

Més poder porta a més responsabilitat davant del món i dels altres. Jesús, quan és temptat, no vol usar el poder per manipular les creences dels altres de forma egoista. Jesús també dóna poder als deixebles, però els envia al cor de les persones, perquè en facin bon ús. Quan encarrega a Pere la missió de l'Església també és un poder unit a un objectiu i una responsabilitat. I d'altra banda, tant Déu a la pel·lícula com Jesús a l'evangeli conviden a no dir qui són. Conviden, en definitiva, a fugir de l'egoisme, a actuar sense aparentar ni presumir.

Quin poder tenim? El de fer riure? El de ser simpàtics? El de saber construir o arreglar coses? El de saber escoltar? El de saber aconsellar? El de ser bons atletes? El de ser intel·ligents? Com el fem servir aquest poder? Com influenciem el món?

[Bruce, després de ser atropellat, conversa amb Déu. Déu li demana que pregui]:

- *Senyor, acaba amb la fam. I porta la pau a tota la humanitat. Què tal?*
- *Genial, si vols ser Miss Amèrica. Va home... què és el que t'importa de debò?*
- *Grace. [A continuació Déu assenteix i li pregunta si vol que ella torni al seu costat].*
- *No. Vull que sigui feliç, no m'importa com. Vull que trobi algú que la tracti amb tot l'amor que mereixia de mi, que la miri sempre com la veig ara, a través dels Teus ulls.*

- «Ell els digué:
—Quan pregueu, digueu:
'Pare, santifica el teu nom, vingui el teu Regne. Dóna'ns cada dia el pa que necessitem; perdona els nostres pecats, que nosaltres també perdonem tots els qui ens han ofès, i no permetis que caiguem en la temptació'». (Lc 11, 2-4)

Aparentment la primera pregària de Bruce és més “bona”, menys “egoista” que la segona, que demana una cosa molt personal. Però Déu, a la pel·lícula, prefereix la segona perquè en Bruce demana per alguna cosa que l'importa realment.

D'altra banda, sembla que el parenostre és una pregària molt més completa que la de Bruce. Però si ens fixem, Bruce està demanant que vingui el Regne (estimar Grace com l'estima Déu), demana el pa de cada dia (la felicitat, per Grace i de rebot per ell), i demana perdó (vol que Grace sigui estimada d'una manera millor que el que ha fet ell). És tot això que ho converteix en una pregària.

Quantes vegades resem per rutina, perquè s'ha de fer, perquè ens diuen que és bo? Ens fixem si posem el nostre cor a la pregària i escoltem realment el ressò de Déu davant d'aquesta pregària?